

Εκδήλωση: «Ο ρόλος και η σχέση με τον πατέρα. Υπέρβαση του παραδοσιακού ρόλου ή απλώς θεατής;»

/ [Ενορίες](#)

Ο πατέρας είναι σημείο αναφοράς, η συντεταγμένη από την οποία ξεκινάς. Το που θα πας είναι στην ελευθερία σου, αλλά πάντα υπάρχει μια αφετηρία. Γι' αυτό η παρουσία του πατέρα στη ζωή μας είναι κάτι πάρα πολύ σημαντικό, είτε το έχουμε συνειδητοποιήσει, είτε όχι, και η ευχή του πάντα συνοδεύει.

• Του Σταμάτη Μιχαλακόπουλου / Ι. Ν. Ευαγγελιστρίας Πειραιώς

[Εκδήλωση](#), στο πλαίσιο της σειράς «Ελεύθεροι διάλογοι», του προγράμματος «**ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει**»

...», του [Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#), πραγματοποιήθηκε την Παρασκευή 2 Δεκεμβρίου, στο Πνευματικό Κέντρο του Ναού.

Ο κ. Κώστας Ζουρδός, Εκπαιδευτικός, και ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Μιλτιάδης Ζέρβας, Θεολόγος, συζήτησαν πάνω στο θέμα: «Ο ρόλος και η σχέση με τον πατέρα. Υπέρβαση του παραδοσιακού ρόλου ή απλώς θεατής;»

Η συνάντηση μεταδόθηκε από το κανάλι του «ΕΝΟΠΙΑ εν δράσει...» στο YouTube.

Παρά το γεγονός ότι στις ημέρες μας γίνεται ιδιαίτερος λόγος για το θέμα της πατριαρχίας και είναι μία ενδιαφέρουσα συζήτηση που σχετίζεται με πολλά δεινά της εποχής μας, που αποδίδονται κατά την σημερινή ερμηνεία στο πατριαρχικό σχήμα, παρά ταύτα τα περισσότερα σπίτια στον τόπο μας ήταν μητριαρχικά πάντα.

Στην έννοια της πατρότητας, όπως τονίστηκε στην συνάντηση, υπάρχουν κάποια στοιχεία που είναι δομικά και διαχρονικά και αφορούν την ιδιότητα αυτή, έτσι όπως υπάρχει στη φύση του ανθρώπου.

«Αφετηριακά, το πρώτο πράγμα που πρέπει να ειπωθεί, είναι ότι πατέρας είναι αυτός που αγαπάει μια γυναίκα, κι από εκεί ξεκινούν όλα. Είναι φυσικό σε κάθε εποχή, όταν έρχεται ένα παιδί στον κόσμο, αντανακλαστικά αυτό σπρώχνει τους γονείς με τρομερή φόρα στην φροντίδα του, αλλά αυτό πολλές φορές οδηγεί το

ζευγάρι στο να χάνει τον ρυθμό της ζωής του.

Και σε ακραίες περιπτώσεις μπορεί το παιδί να μπαίνει ενδιάμεσα στη σχέση και να την εμποδίζει.»

Αυτό το στοιχείο είναι διαχρονικό και μπορεί σήμερα να γίνεται με άλλους τρόπους. Ο σκοπός είναι μέσα από το ζύμωμα του ζευγαριού, να προκύψει κάτι σταθερό, το οποίο θα μπορέσει να θρέψει το παιδί, γιατί τα πάντα ξεκινούν από την σχέση του ζευγαριού.

Η πολεμική εναντίον της πατρότητας, υπάρχει γιατί, σύμφωνα με τους συνομιλητές, έχουμε ορφανέψει από πατρότητα του ουρανού, υπάρχει μία έχθρα με τον Θεό στην ουσία και η πατρότητα ως ιδιότητα, είναι πρωτίστως θεϊκό στοιχείο. Το χάσμα με τον ουρανό, είναι αυτό που δημιουργεί μία αμηχανία στην καθημερινότητα μας και μας ενοχλεί ο όρος της πατρότητας.

Σήμερα οι άνθρωποι δυσκολεύονται πολύ να πάρουν μια απόφαση να κάνουν παιδί και ίσως είναι μεγαλύτερη η δυσκολία στους άντρες. Υπάρχει το στοιχείο του φόβου, αν θα σταθούν ως πατέρες απέναντι στα πράγματα και σε έναν άνθρωπο όπως πρέπει.

«Ο άνθρωπος στην ουσία, θέλει να γίνει πατέρας ή μάνα αντίστοιχα, αλλά πολλές φορές οι δυσκολίες και οι φόβοι της καθημερινότητας, το καθιστούν πιο δύσκολο.

Αν όμως ελευθερωθεί κανείς από τον φόβο και το στένεμα της καθημερινής πραγματικότητας και αφεθεί λίγο στην αλήθεια που κρύβει μέσα του ως άνθρωπος, εκεί θα βρει το κουράγιο να τολμήσει, γιατί θέλει τόλμη αυτό το πράγμα.»

Μεγαλώνοντας ένα παιδί και υπηρετώντας τις αληθινές ανάγκες του, βλέπει τι ακριβώς χρειάζεται και προσπαθεί στο μέτρο των δυνατοτήτων του, να του δώσει αυτό που χρειάζεται.

Είναι σαφές ότι ένας πατέρας στέκεται διαφορετικά απέναντι σε ένα αγόρι ή ένα κορίτσι, αλλά την ίδια στιγμή στέκεται διαφορετικά απέναντι σε ένα αγόρι και ένα αγόρι, γιατί καθένα είναι ένα μοναδικό πρόσωπο.

«Αν αντιληφθούμε ποιος είναι ο ρόλος του Πατέρα μέσα στην σχέση των προσώπων της Αγίας Τριάδας, τότε θα καταλάβουμε κι εμείς πως πορευόμαστε ως πατέρες.

Ο Πατέρας εξυπηρετεί δύο πραγματικότητες πολύ σημαντικές, που και η ζωή μας γυρίζει γύρω από αυτές. Η μία είναι το στοιχείο της ενότητας, ως σφραγίδα της

πατρότητας και ο Πατέρας είναι εγγυητής της ενότητας μέσα στην αΐδια κατάσταση του Θεού.

Και το άλλο στοιχείο είναι ότι ο Πατέρας γίνεται η αφορμή να υπάρχει και η **διάκριση των προσώπων**.»

Αυτά αποτελούν μία στέρεη βάση για να καταλάβουν οι πατέρες ποια είναι η δουλειά τους μέσα στα πλαίσια μιας οικογένειας, δηλαδή μέσα στα πλαίσια της ενότητας, να δημιουργήσουν πρόσωπα που θα πορευτούν σε αυτόν τον βίο, θα σχετιστούν, θα αγαπήσουν, θα έχουν την ιδιαιτερότητα τους.

Η απουσία του πατέρα, όπως τονίστηκε, αφήνει ένα κενό, δυσκολεύει πολύ το έργο μίας μάνας που προσπαθεί να γίνει και τα δύο για το παιδί. Ακόμα και μέσα στην απουσία, η αίσθηση της πατρότητας υπάρχει στον άνθρωπο, η αίσθηση ότι υπάρχει ένα πρόσωπο που είναι η αφετηρία του.

Σήμερα η εποχή προσπαθεί να μας πείσει ότι τα πράγματα δεν είναι έτσι, παίζοντας με πράγματα θεμελιακά για ιδεολογικούς λόγους, που κρύβουν πολύ εγωισμό και ναρκισσισμό και τελικά όλα αυτά θα τα πληρώσει ένα παιδί.

Μέσα στην Εκκλησία και στο πλαίσιο της **πνευματικής πατρότητας**, μπορεί κανείς να ανακαλύψει κάποια στοιχεία που έχουν πολύ μεγάλη σημασία. Ένα από αυτά είναι το γεγονός ότι η πνευματική πατρότητα, είναι μία πατρότητα η οποία επιλέγεται, μια υιοθεσία που γίνεται με την επιθυμία και την βούληση του πνευματικού παιδιού.

Και στην φυσική πατρότητα, στην πορεία της σχέσης με έναν πατέρα, η ολοκλήρωση είναι να φτάσει το παιδί σε ένα σημείο να «επιλέξει» τον πατέρα του. Με την έννοια ότι αυτόν που του χάρισε ο Θεός, να τον αναγνωρίσει στο τέλος ως αυτόν που πραγματικά έπρεπε να είναι ο πατέρας του, δηλαδή ως στοιχείο ελευθερίας.

Μιλώντας οι δύο συνομιλητές για την απώλεια του πατέρα, σημείωσαν πως ο θάνατος, είναι σκληρός και πάντα μας πληγώνει, αλλά ως χριστιανοί, αν προσεγγίσουμε τον θάνατο αναστάσιμα, μας αποκαλύπτει μυστικά της σχέσης με τα πρόσωπα που φεύγουν από κοντά μας.

Για να τονίσουν στο κλείσιμο της συνάντησης:

«Ο πατέρας είναι σημείο αναφοράς, η συντεταγμένη από την οποία ξεκινάς. Το που θα πας είναι στην ελευθερία σου, αλλά πάντα υπάρχει μια αφετηρία.

Γι' αυτό η παρουσία του πατέρα στη ζωή μας είναι κάτι πάρα πολύ σημαντικό, είτε

το έργο με συνειδητοποιήσει, είτε όχι, και η ευχή του πάντα συνοδεύει.»

th: 0px;

